

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudů JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **JUDr. M. H.**, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, Brno, Malinovského nám. 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2007, čj. OVV/SO/128-4/07, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 9. 2007, čj. 57 Ca 21/2007 – 16,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12. 9. 2007, čj. 57 Ca 21/2007 – 16 **se zrušuje.**
- II. Žaloba **se odmítá.**
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím komise k projednávání přestupků Městské části Brno – Bystrc ze dne 9. 1. 2007, čj. VV/06-14269 byl JUDr. M. H. (dále též „žalobce“ nebo „stěžovatel“) uznán vinným přestupkem proti občanskému soužití podle § 46 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, a byla mu uložena pokuta ve výši 1000 Kč. Zároveň bylo rozhodnuto o povinnosti k náhradě nákladů řízení o přestupku.

Rozhodnutím Magistrátu města Brna, odboru vnitřních věcí ze dne 13. 3. 2007, čj. OVV/SO/128-4/07, bylo odvolání stěžovatele zamítnuto a napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno.

Žalobou datovanou dnem 31. 5. 2007 a doručenou osobně Krajskému soudu v Brně dne 1. 6. 2007 se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení tohoto (posledně uvedeného) rozhodnutí žalovaného. Navrhl, aby zároveň bylo zrušeno i rozhodnutí ze dne 9. 1. 2007.

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 12. 9. 2007, čj. 57 Ca 21/2007 – 16 byla tato žaloba zamítnuta.

Včas podanou kasační stížností se žalobce domáhá zrušení tohoto rozsudku. Především namítá, že se krajský soud nesprávně vypořádal se skutečností, zda stěžovatel jednal v nutné obraně. Dále dovozuje, že nemohlo být ve správním řízení použito čestné prohlášení S. H., a soud se nevypořádal s otázkou nevěrohodnosti svědka M. K.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti polemizoval se stížními důvody, a navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud se nejprve, aniž by to bylo namítáno v kasační stížnosti, zabýval otázkou, zda rozsudek krajského soudu není zmatečný, především zda byly dány podmínky řízení [§ 109 odst. 3 ve spojení s § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Jednou ze základních podmínek řízení dle § 64 a násl. s. ř. s. je podání žaloby v zákonné lhůtě. Jen při splnění této, a dalších podmínek, může soud rozhodnout o věci samé, tedy přezkoumat žalobou napadené správní rozhodnutí, a buď jej zrušit, nebo žalobu zamítnout.

Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení, nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Lhůta je zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje. Podle § 72 odst. 4 s. ř. s. zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout.

V dané věci žalobou napadené rozhodnutí žalovaného bylo stěžovateli doručováno prostřednictvím držitele poštovní licence (Česká pošta, a. s.) a to do vlastních rukou na adresu B., J. 11, na kterou mu bylo doručeno i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a kterou (jako jedinou) uvedl i v odvolání. Protože stěžovatel nebyl v místě bydliště zastižěn, byl (jak vyplývá z dokladu o doručení) písemně vyzvednut o uložení zásilky s tím, že zásilka je připravena k vyzvednutí dne 20. 3. 2007. Jelikož si adresát (stěžovatel) uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedl, má se za to, že písemnost se považuje za doručenu posledním dnem této lhůty (§ 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Tato fikce doručení tedy nastala dne 30. 3. 2007 (pátek). Na tom nic nemění, že stěžovatel tuto zásilku fakticky převzal dne 2. 4. 2007.

Jestliže tedy rozhodný okamžik pro počátek běhu lhůty pro podání žaloby nastal dnem 30. 3. 2007, uplynula tato lhůta dne 30. 5. 2007, tedy dnem, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (§ 40 odst. 2 s. ř. s.). Žaloba doručená krajskému soudu osobně až dne 1. 6. 2007 byla tedy podána opožděně.

Proto Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a současně žalobu odmítl. Za této situace rozhodl i o nákladech řízení (§ 110 odst. 2 věta druhá s. ř. s.) a to tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 3 věta první s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. června 2008

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu